

при момъкъ добръ възпитанъ. Но . . . .
гледамъ че ты злоупотрѣбвашь този мой
хатяръ. Тѣзи ли сж думѣтъ, които каз-
вашь че искашь отъ мене ?

— Любопытенъ съмъ да ся паучъ, ре-
че Волскый, все повече и повече раз-
дразневанъ, какъвъ отговоръ ще дадешь
ты на скаяинийтъ князь. Защото знаиъ
че не си жена която да незнаешь каквы
извѣты да прѣдложишь и каквы отвѣты
да дадешь.

— Мнишь ли че ще ми бжде мъчно
да го убѣдиъ че си лудъ ? Стига да тя
види нѣкой, и да тя чуе . . .

А той като ѝ посочваше прѣстеньтъ,
каза : Ами какво ще каже годеникътъ
ти . . . князьтъ . . . за този прѣстень ? Да
ли и прѣстеньтъ е лудъ, като мене ? . . .

— Чудноватъ свидѣтель, подума тья,
и слѣдуваше да си ся вѣе.

Волскый дръпнаъ насилственно вѣяло-
то отъ рѣцѣтъ ѝ и го ввѣрли въ езеро-
то. А послѣ като ѝ докопа за двѣтъ
ѝ рѣцѣ, извыгы като вѣжя въ стиснѣ-
тытъ си рѣцѣ.

Графинята осѣти лютъ болѣсть. Но
пакъ лицето ѝ останъ хладнокрѣвно. И